

LAVINIA
BRANIȘTE

Mă găsești
când vrei

roman

POLIROM
2023

© 2021, 2023 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © olgacov/Depositphotos.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BRANIȘTE, LAVINIA

Mă găsești când vrei: roman / Lavinia Braniște. –
Iași: Polirom, 2023

ISBN: 978-973-46-9399-3

821.135.1

Printed in ROMANIA

Probabil că tata a fost deprimat tot timpul, nu doar acum, când o pierduse pe Luiza. Avea o nemulțumire cronică, poate simțea că nimic nu e suficient de bun pentru el, nimic nu era niciodată de ajuns. De asta a și avut amante. Era prea bun ca să stea numai cu una.

Aveam senzația c-o insultă pe mama cu suferința lui.

Mai las-o naibii pe această Luiza, mă gândeam.

Dar nu era adevărat că n-o plăcusem, n-aveam de unde să trag concluzia asta, pentru că nici n-o cunoșteam. Era colegă cu el la spital și o știam din vedere, dar atât.

Pierderea aceasta îl propulsase într-un univers bulversat, în care el, omul dedicat științei, nu mai înțelegea cum funcționează știința și de ce ne închinăm ei. Luiza nu reușise să se salveze pe ea însăși, nici el nu reușise s-o salveze, iar tratamentul pe care-l făcuse nu numai că nu avusese rezultatul dorit, dar îi stârnise și niște reacții adverse neașteptate.

Înțelegeam durerea tatei, dar nu reușeam să stăpânesc furia care mă apuca din când în când văzându-l incapabil să se controleze.

Se spune că părinții nu ți-i alegi, dar prietenii da. Mă întreb cam pe unde este partenerul de viață în graficul acesta al libertății de alegere. Pentru că și voința e un produs comercial, precum iubirea, și se

spune că poți avea orice, numai să vrei. Nu există nevoi, goluri, dependențe, disperări, totul e voință și dacă n-ai ales ce trebuie e numai și numai vina ta.

Nu știu dacă tata a vrut-o pe Luiza în felul în care a avut-o, la fel cum nu știu dacă eu l-am vrut pe Victor în felul în care mi s-a dezvăluit.

Pe 21 noiembrie e ziua mea și în anul acela s-a întâmplat ca timp de două săptămâni în jurul acestei date să fiu din nou singură acasă. Victor era la Londra. Mi-a spus că se revanșează când se întoarce, dar nu voiam neapărat să facem petrecere, nu țineam și nu țin la ziua mea. N-are legătură cu trecerea timpului.

Când am terminat facultatea, tata mi-a spus: „Acum ești la vârsta la care nu mai există vârstă“ și am înțeles că asta înseamnă că voi rămâne încremenită pe veci în vârsta mentală de 23 de ani, ceea ce mi s-a părut straniu. Nu m-am simțit niciodată tânără, poate de-asta înaintarea în vârstă n-a fost niciodată o dramă.

Corpul meu nu mi-a plăcut niciodată până nu l-am cunoscut pe Victor, căruia părea că-i place mai mult decât celor dinaintea lui. Începusem să mă îmbrac altfel, să port bijuteriile luate de el, să-mi las părul ceva mai lung, la sugestia lui, să mă dau cu ruj. A fost singurul lucru pe care am acceptat să mi-l pun pe față, deși a încercat să mă trimită la salon să mă machiez de mai multe ori, spunând că decontează el.

— Să te simți și tu femeie, zicea.

Îmi făcea o favoare că mă scoate din ignoranța față de propria mea înfățișare.

Așa cum nu-mi simțeam vârsta, nu-mi simțeam nici genul. Adică îmi era clar că sunt atrasă de bărbați, nu asta zic, dar n-am simțit niciodată nevoia să-mi confirm sau să-mi accentuez feminitatea cu accesorii. Evident că nu e nimic greșit în a face asta, dacă ai plăcerea și-ți permiți (în timp și bani), dar eu nu știam ce anume mă face femeie și nici nu credeam că e important să descopăr. Au fost numeroase momentele în care lipsa mea de interes pentru mărcile feminității a fost văzută ca un handicap. Începând din sânul familiei, de la mama, care s-a trezit pe când aveam vreo douăzeci și ceva de ani că a ratat discuțiile din adolescență despre feminitate și seducție și s-a apucat să-mi spună că am fața cam palidă și trebuie să-i dau un pic de culoare, nu e posibil să umblu așa prin lume.

Despre discuțiile legate de seducție nu știu ce să spun, probabil c-a fost bucuroasă că n-a fost nevoie să-mi tempereze pornirile de vânător, pentru că nu le-am avut niciodată. Probabil că fața mea ștearsă a ajutat-o până la urmă, cel mai mult și mai mult pe ea, că n-a trebuit să mă adune de prin discoteci.

N-am primit niciodată semnale din exterior c-aș fi frumoasă, până la Victor. Acesta a fost universul nou pe care l-a deschis și pe care eu l-am primit cu puțin amuzament și multă curiozitate. În prezența lui am simțit

că sunt femeie (pentru că mă instruia el), iar înainte și după el am fost doar eu, Maria. Uitându-mă acum în urmă, îmi dau seama că am locuit acest concept exact așa cum aș locui un spațiu nou, în care-mi aduc lucrurile, pe care mi-l apropiez, care începe să miroasă a mine, dar care rămâne gol în momentul în care plec de acolo. Victor avea cuvintele la el, adică știa exact ce să spună ca să te înmoaie, ceea ce venea din inteligența vânzătorului și, de asemenea, probabil, dintr-o experiență bogată, din care mie mi-a împărtășit foarte puțin.

Poți să vezi însă din felul în care vorbește despre alte femei, inclusiv despre cele de la televizor, ce crede despre tine, indiferent cât de galant și de precaut ar fi când îți sugerează că ar trebui să mai schimbi una-alta.

Nu mi-au displăcut deloc complimentele, le-am primit avidă și le-am lăsat să compenseze și lipsurile din relațiile anterioare, în care atât eu, cât și partenerii mei am fost deasupra acestor chestiuni lumești. Mi-am dat seama că nu e nimic degradant în a ți se spune că ești frumoasă, la fel cum nu e degradant să ți se spună că faci o cremă de mazăre excelentă, la fel cum nu e degradant să te vrea pentru că-i pricepi glumele și râzi, intră toate în roțițele mecanismelor de recompensă, care lucrează în așa fel încât să vă țină împreună.

Rujul mă făcea să mă simt murdară și-mi usca buzele. Când eram singură acasă și nu mă vedea nimeni, mă dădeam pe buze cu unt, încercam cumva să mă întorc la

setările din fabrică. Lui Victor îi plăcea rujul pentru că-l stârnea un gest anume – mi-l întindea pe obraz cu degetul mare, apăsând puternic și trăgând de piele. Se pare că acest *glitch* în imaginea mea, rujul întins, gura care-și pierde forma, mă făcea vulnerabilă și gata de a fi atacată.

Poate i-ar fi plăcut să-mi curgă și rimele, m-am gândit, și i-am oferit și asta de câteva ori.

Și m-am gândit că e cam devreme totuși să încep să mă zbat să-l păstrez.

N-am avut privilegiul unei relații de zece ani, nici măcar al uneia de cinci. Nu știu când intervine nevoia de a da culoare relației sau de a-ți da culoare ție pentru a o salva din plictiseală și rutină sau când începi să-i ceri celuilalt să facă asta.

La noi se pare că a fost din start.

Când eram numai eu acasă, nu voiam să vină Sanda, îmi spălam singură vasele și mai mult nici nu era de făcut. Victor însă îi cerea normă dublă când se întorcea, astfel încât să-și recupereze orele și banii, dar asta probabil că-i dădea și ei programul peste cap și mă detesta. Devenise un fel de soacră-mea, care-l cunoștea pe Victor pe teritoriul lui mai bine decât îl cunoșteam eu și care șușotea cu el când eram în preajmă. În general era vorba de bani, ori de un avans, ori de plata transportului, ori pentru cine știe ce soluții de curățat, fiindcă ea se ocupa să le cumpere.

Pe părinții lui încă nu-i cunoscusem și nici nu i-am cunoscut în cei doi ani cât am

fost împreună. Avuseseră propria lor afacere cu comerț de ceva, iar acum se retrăseseră într-un oraș mic, nu departe de capitală.

Pe 20 noiembrie, cu o zi înainte de ziua mea, m-am uitat la starea vremii. Pentru a doua zi se anunțau minus cinci grade și zăpadă, prima din iarna aia.

Camera în care icoana de la tata a stat solitară câteva luni fusese mobilată sumar între timp. Îmi luasem un divan pe care l-am pus la fereastră, îmi plăcea să stau acolo să citesc.

Pe 21 m-am trezit devreme, afară încă nu se făcuse ziuă, dar se vedea pe geam o lumină slabă, egală și am știut că în grădină deja e un strat de zăpadă.

Prima zăpadă e conexiunea cea mai reală cu copilăria, pentru că-mi dă mereu o bucurie care vine de-acolo, mă face să mă simt copil. M-am bucurat c-a picat chiar de ziua mea.

Mi-am făcut la robot o banană cu un iurt, ce mâncam de obicei dimineața, apoi o cafea cu lapte, care și-a împrăștiat mirosul în toată casa. Am pus centrala pe 30 de grade.

Sanda umbla inclusiv la termostat, făcuse un program de 21 de grade ziua și 19 grade noaptea, care mie mi se părea crunt. Schimbam în urma ei mereu și puneam pe 23 sau 24 de grade. I-am zis lui Victor la un moment dat să-i spună să nu mai regleze ea temperatura, dar nu știu cum de avea așa o putere asupra lui, că, negociator de succes cum era, fix aici nu voia să poarte